

024 Parlem de dones

Avui dilluns, dia 9, després de les festes nadalenques –que cada any passen més i més de pressa– rebo un correu electrònic que em convida a participar al 17è Concurs literari anomenat “Relats de dones”. Mira que bé! –Penso. Em crida l’atenció, ja n’havia sentit a parlar. Així que em guardo el missatge i elimino immediatament els altres deu o dotze correus que cada dia van a la paperera sense ni tan sols ser oberts. Pesats! Són oferiments de descomptes a llocs on mai hauria d’haver-me fet una tarja de “client”, àlbums de fotos que potser mai hauria d’haver posat a la xarxa, asseguradores que no sé d’on treuen el meu nom, agències de viatges promocionant “grandes descuentos para mayores de 55 años”, entitats que ofereixen els millors plans de pensions... Però què es pensen tots aquets? En fi, beneïda xarxa, que ja sap més de tots nosaltres del que seria estrictament necessari.

Em poso a llegir el correu que m’he marcat i que ha despertat el meu interès per veure de què va la cosa i així fer-me’n cinc cèntims! Com que sempre m’ha agradat escriure, penso que potser m’hi apuntaré.

Navego per les característiques del concurs, condicions, terminis, etc. Llegeixo que són quatre folis d’extensió a una cara, doble paràgraf, i de gènere literari lliure. Doncs au –em dic a mi mateixa– això sí que ho puc fer! Però de què escric?

Me’n vaig al senyor Google i hi poso *Relats de Dones Tarragona*. Tan ràpid, eficaç i llest com és ell, de seguida em porta al lloc adequat perquè pugui llegir alguns dels relats predecessors i fer-me una idea del concurs.

Veig que hi ha molt per llegir, així que aquí decideixo fer una pausa i vaig a buscar-me una porció de xocolata negra, sempre ajuda! També un puntet de Baileys, per acompanyar-me en l'atmosfera de lectura que m'he creat al despatx.

Em poso a mirar els títols dels relats guanyadors de l'última edició. Al igual que en èpoques passades, quan encara no portava ulleres i devorava literalment els escrits, m'agradava començar a llegir el diari per la contraportada, així que començo instintivament pel tercer relat, –un que parla de regar les plantes– i que intueixo un pèl trist... Exacte. De vegades, la intuïció a les dones no ens sol fallar massa. Ara en llegiré un altre que narra un compàs de vida... Sí, ho sabia! I per últim llegeixo el primer guardonat, que parla d'aquesta dona de la nit, el balcó, la llum... És clar! Força interessants!

Caram! –em dic. M'hi sento identificada. Els tres relats tenen components en comú i situacions molt similars a les viscudes per mi mateixa i per la majoria de dones coetànies que conec. Certament s'arriba a un temps –més que a una edat, diria jo– en que això de tindre mal “aquí i allà” és una constant, i pel que fa a la nostàlgia dels temps passats, aquesta ens arrossega sense pietat.

Però no ens aturem aquí, ni ens donem per vençudes encara, tal i com va dir una dona en majúscules que van entrevistar a la televisió. Crec que era al programa Singulars –ara no en recordo el nom, hauré de recórrer al senyor Google una altra vegada. Ai, aquesta memòria! Doncs havia estat una de les dones pioneres a la universitat, allà pels anys trenta i quaranta. Estudiant de medicina, dona decidida, enèrgica amb les seves decisions, voluntariosa, amb objectius fermes, i molt avançada al seu temps!

Bé, el que venia a dir Maria Teresa Guardiola als vuitanta i tants anys, i de forma completament anecdòtica dins del context d'aquella interessantíssima entrevista, és que si les seves cames eren “unes poca-soltes” perquè li feien mal al caminar, ella les ignorava i “continuava el seu camí”. Em va agradar molt aquesta expressió de les cames poca-soltes, i des d'aleshores se'm va quedar gravat a la ment com un referent de superació. Crec que els meus genolls són del mateix gremi que les cames de la senyora Guardiola. Realment hi han dones que ens han obert camí! I no sé si els hi ho reconeixem mai prou.

La xocolata –negra, per cert– està boníssima. De fons, sona de fons el disc de La Marató de TV3, enguany especialment bo. Mentrestant, jo no m'aturo, i m'afanyo a llegir més relats...

Sí, veig que tenim moltes coses en comú a l'hora de narrar vivències, somnis o imaginacions. M'agrada! Algunes narracions deixen entreveure molta professionalitat. Però és que són tan reals! Fins i tot un xic previsibles, segons com t'ho miris. I encara que ho vulguem disfressar de contes o històries amb molt de sentiment, sempre hi trobem similituds viscudes.

Segur que de vegades, davant l'adversitat, totes hem pensat el mateix: això només em passa mi. O fins i tot, exclamem tristament: per què a mi? Altres vegades diem: a mi també m'hauria agradat! Per què no he estat protagonista d'això? Què feia jo quan tot això passava al meu entorn? Dormia quan va passar el meu tren? Així que tot plegat em porta a pensar amb moltes de les dones autores i alhora protagonistes d'aquests petits relats, i se m'acut que a nivell personal i sentimental ja està quasi tot escrit...

No em cal fer res. Quin cap més buit, el meu! –Em dic a mi mateixa. Però no siguis tan simple, dona! Tu ets aquí avui i ara! I fora bo, almenys, retre homenatge a aquelles dones que no hi són, simplement perquè els ha tocat una loteria que no havien comprat. El pitjor de tot és que demà li tocarà a una altra amb les mateixes característiques, sentiments, emocions, i contradiccions. I aquesta historia es repeteix cada dia. I segurament un dia hi haurà algú que en farà una molt bona narració, possiblement millor que aquest intent meu, on tantes i tantes dones ens sentirem identificades.

Així que tota aquesta reflexió nascuda del meu interior i ara compartida amb uns lectors i lectores a qui no tinc el gust de conèixer, vull dedicar-la a totes aquelles dones amb qui m'he creuat al llarg de la meua vida, familiars, amigues, companyes de feina, conegudes, etc. Dones que han pujat al mateix vagó que jo en el tren de la vida, però que en diferents estacions d'aquest trajecte, han estat cridades primeres a baixar-ne simplement perquè estaven en una llista de passatgeres feta a discreció i que s'hi llegia: fi de trajecte.

Noies, aquest record i petit homenatge va per vosaltres: Ade, Antonia, Montse, Cecília, Rosa, Maria José! També heu obert camí en diferents activitats o professions a la vostra vida, i ens heu deixat el llistó ben alt! Us trobem a faltar! No voldria oblidar-me d'afegir aquí també a tantes i tantes dones anònimes que no hi poden ser, per haver estat víctimes de la desraó pel sol fet de ser dona. A vosaltres, a totes, també us trobem a faltar.

Vaig a buscar una mica més de xocolata –es la meua addicció– i m'assec a la cadira per tornar-me a envoltar d'històries. Dono el meu text per acabat, i continuo llegint més relats...